

ΑΤΤΙΚΟΝ ΜΟΥΣΕΙΟΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Συνδρομή ἐν Ἑλλάδι ἐτ. δρ. 10. Ἐξάμ. δρ. 5. — Ἐν τῷ Ἐξωτερῷ ἐτ. φρ. χρ. 42. Ἐξάμ. φρ. 6. — Τιμὴ φύλλου λ. 30. Ἐξωτερ. λ. 50.

Ἐκδίδεται δις τοῦ μηνὸς τῆ 15 καὶ 30. — Ἰ' ἀφεῖτο ἐν ὁδῷ Φιλελλήνων ἀριθ. 21.

ΑΘΗΝΑΙ 15 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1892

ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ Ν. ΨΙΓΓΛΕΣΗΣ — Ξ. ΠΙΔΕΜΗΣ

ΕΤΟΣ Δ' - ΑΡ. 15

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ: — ΘΡΥΛΛΟΣ ΤΩΝ ΚΑΛΑΜΩΝ

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

Ἐ τοῦ χοροῦ προχθῆς τῆ ζάλη
Τί τρελή βραδειά!
Νοιώθω μέσα μου νὰ πάλη
Τὴν καρδιά.

Μοῦ ῥιχνες ἐρωτευμένη
Βλέμμα τρυφερό
Σὲ κρατοῦσ' ἀγκαλιασμένη
Σὰν παιδί μικρό.

Οὔτε λέξι δὲν μιλοῦσες
Κι' ἔβλεπες δειλή·
Τὸ ἔξερα πῶς μ' ἀγαποῦσες
Σὰν τρελή.

Οὔτε γὼ δὲν σοῦ μιλοῦσα,
Μὰ καὶ τί να πῶ . . .
Τὸ ἔξερες ξανθομαλλοῦσα
Πόσω σ' ἀγαπῶ.

ΣΤΑΓΟΝΕΣ

Ἡ ἀρχαίτης εἶνε ἡ νεότης τοῦ κόσμου.

Βάκων

✱

Ἡ γυνὴ ἐπλάσθη διὰ τὰ ὑποφῆρη, ὁ ἀνὴρ διὰ τὰ ἔχη ὑποφῆρη.

Ὁκτάβιος Φεγιέ.

✱

Ἡ συμκομοιδὴ εἶνε ἀνάλογος πρὸς τὴν σπαράν· διὰ τ' ἀγαπᾶσαι πρέπει
τ' ἀγαπᾶς· διὰ τὰ εἶσαι εὐτυχῆς πρέπει τὰ ἐργάζεσαι διὰ τὴν εὐτυχίαν
τῶν ἄλλων.

Κάρολος Μίσιερ

✱

Ὅλοι αἱ θρησκείαι ἔχουν ἓνα σκοπόν· τὰ κάμουν τὸν ἄνθρωπον τὰ
παραδεχθῆν τὸ πεπρωμένον.

Γκαῦτε.

✱

Δὲν δέχομαι τὴν κυριαρχίαν τῶν γυναικῶν, δέχομαι ὅμως τὴν ἐπίρ-
ροίαν αὐτῶν.

Ἰούλιος Σίμων.

✱

Ἡ χαρὰ τῶν ἄλλων εἶνε μέγα μέρος τῆς ἰδικῆς μας χαρᾶς.

Ρενάν.

✱

Αἱ ἀνθρώπινοι ἀλήθειαι, ὅπως οἱ ἀστέρες τοῦ οὐρανοῦ, τόσοι μόνον μᾶς
φωτίζουν ὅσον μᾶς χρειάζεται διὰ τ' ἀκολουθήσωμεν τὴν πεπατημένην ὁδόν.

Γ. Μ. Βαλτούρ.

✱

Οἱ ἄριστοι τῶν ἱατρῶν· ἐργασία καὶ ἐγκράτεια.

Μπονσελν.

✱

Εἰς τὴν ἀρίστην διοίκησιν πολὺ συντελεῖ ἡ αὐστηρότης. περισσότερον
ἢ ἀγάπη, ἀλλὰ ὑπὲρ πάντα τ' ἄλλα συντελεστικώτατον εἶνε τὸ διακρίνειν
ὄξυδερκῶς τὸ δίκαιον καὶ ἀπονέμειν αὐτὸ ἀμερολήπτως.

Γκαῦτε

ΣΟΝΝΕΤΟ

Παιδί τρελλὸ μία φορά, ὅταν στερνὰ ἀπὸ κόπο
Σὲ ζηλεμένο ἀνέβηκα, ἀπόκρυμνο βουνό,
Πῶς ἤθελα γι' ἐνθύμησι 'ς τὸν πιὸ ὠραῖο τόπο
Τὸ ὄνομά μου νάφαινα ἐκεῖ παντοτεινὸ!

Καὶ τώρα ἀκόμη πειὸ παιδί, πῶς ἤθελα σὰν εἶδα
Τὰ ζηλεμένα κάλλη της, τὴ μάγο της θωριά,
Τὸ ὄνομά μου νάκρυβα—ὦ, τί γλυκειὰ ἐλπίδα
Βαθειά, βαθειά 'ς τὰ στήθη της, στήν πειὸ κρυφὴ μεριά.

Μὰ ἦταν βουνὸ δίχως δενδρί, βουνὸ δίχως χορτάρι,
Πέρα ὡς πέρα ἦτανε παντέρημη ξηρά,
Καὶ τ' ὄνομά μου ἐχάραξα σ' ἓνα ψυχρὸ λιθάρι...

Κι' εἶναι γυναῖκα ἄσπλαχνη, δίχως καρδιά, σκληρά,
Κι' ἀντὶ σὲ στήθη ὀλόθερμα—σ' ἓνα ψυχρὸ λιθάρι
Τὸ ὄνομά μου ἐχάραξα ἀκόμη μιὰ φορά.

Κ. Δ. ΨΑΡΟΣ

Ἐὰν θέλεις τὰ μὴν ἀμαρτήσης, πρέπει τ' ἀπομακρυνθῆς ἀπὸ τὴν θύραν
τοῦ πειρασμοῦ.

Ρωστικὴ παροιμία.

✱

«Μὴ γίνου ὀχληρὸς πρὸς τὸν πλησίον», εἶνε ἡ ἐνδεκάτη ἐντολὴ τὴν
ὁποῖαν ὁ Μωϋσῆς ἐληγομένησε.

✱

Τοὺς λιβελλογραφους γερνῶσιν οἱ ἀγαθῶσται οἱ κακεντρεχεῖς.

✱

Ἐὰν ἡ ἐπιμοχθος ἐργασία φονεῖν δέκα, ἡ ὀκνηρία φονεῖν ἑκατόν.

✱

Πρὸ εὐγενῶν ἔχε ἀνοικτὰ τρία τιτὰ· Τὸ βαλάντιον, τὴν καρδίαν καὶ τὸ
πρόσωπον.

✱

Αἱ μᾶλλον σεμνότεφοι τῶν γυναικῶν εἶναι ὅσοι ἔχουν τὰ κρύφουρ κἀνερ
μουσικόν.

✱

Γεωργία Σάνδη

Ἐὰν θέλεις τὰ γείνη γρωστὴ ἢ ἀξία σου, ἀγαθῶριζε καὶ σὺ τὴν ἀξίαν
τῶν ἄλλων.

✱

Ἡ φίλεως γυνὴ εἶναι συνάλλαγμα εἰς κυκλοφορίαν, ὅπερ τόσο μεγα-
λειτέραν ἀξίαν ἀποκτῖ, ὅσο περισσότερας φέρει ὑπογραφας.

Π.

✱

Ἡ καρδία μὴ προτρεχέτω τοῦ νοῦ.

✱

Καὶ ἡ εὐφροῖα γηράσκει, ἡ ἀνοησία ὅμως οὐδέποτε.

✱

Εὐθύφρων

Πολλοὶ τὴν προδοσίαν ἠγάπησαν, τὸν προδότην ὅμως οὐδεὶς.

Ν. Π.

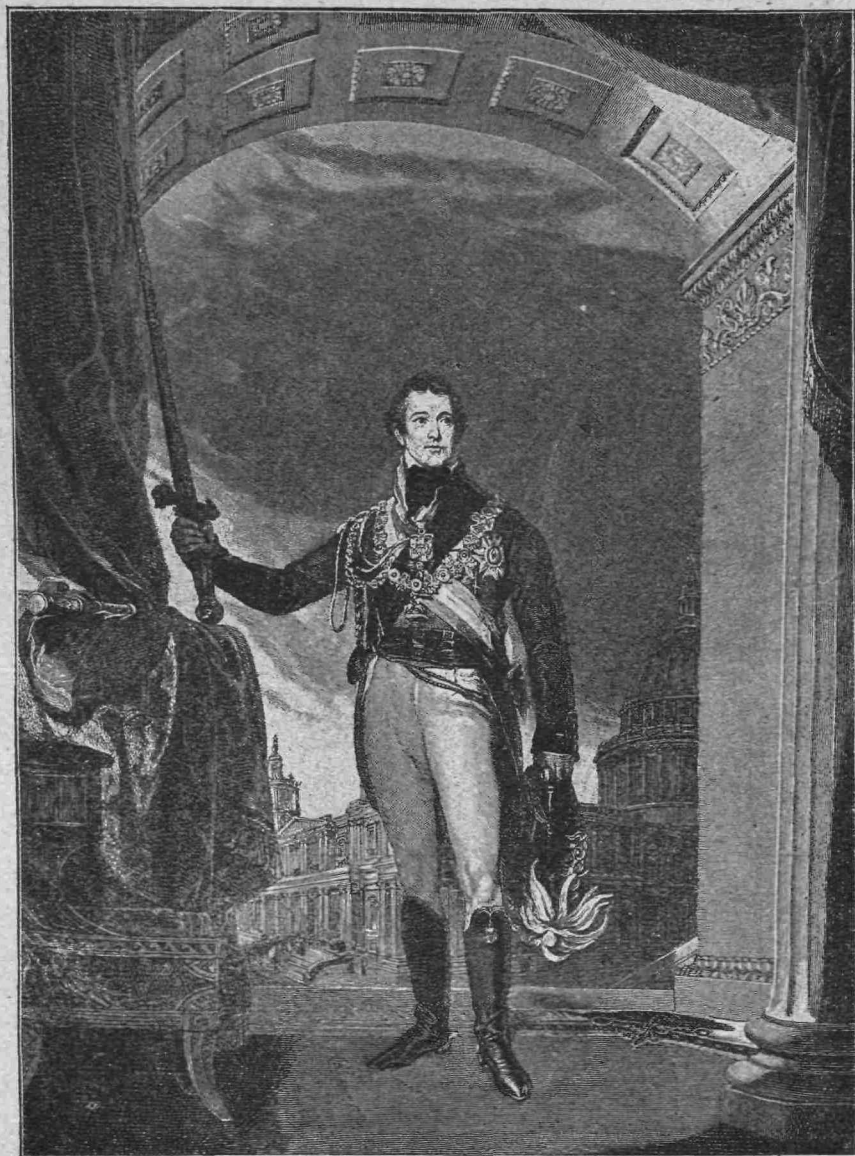

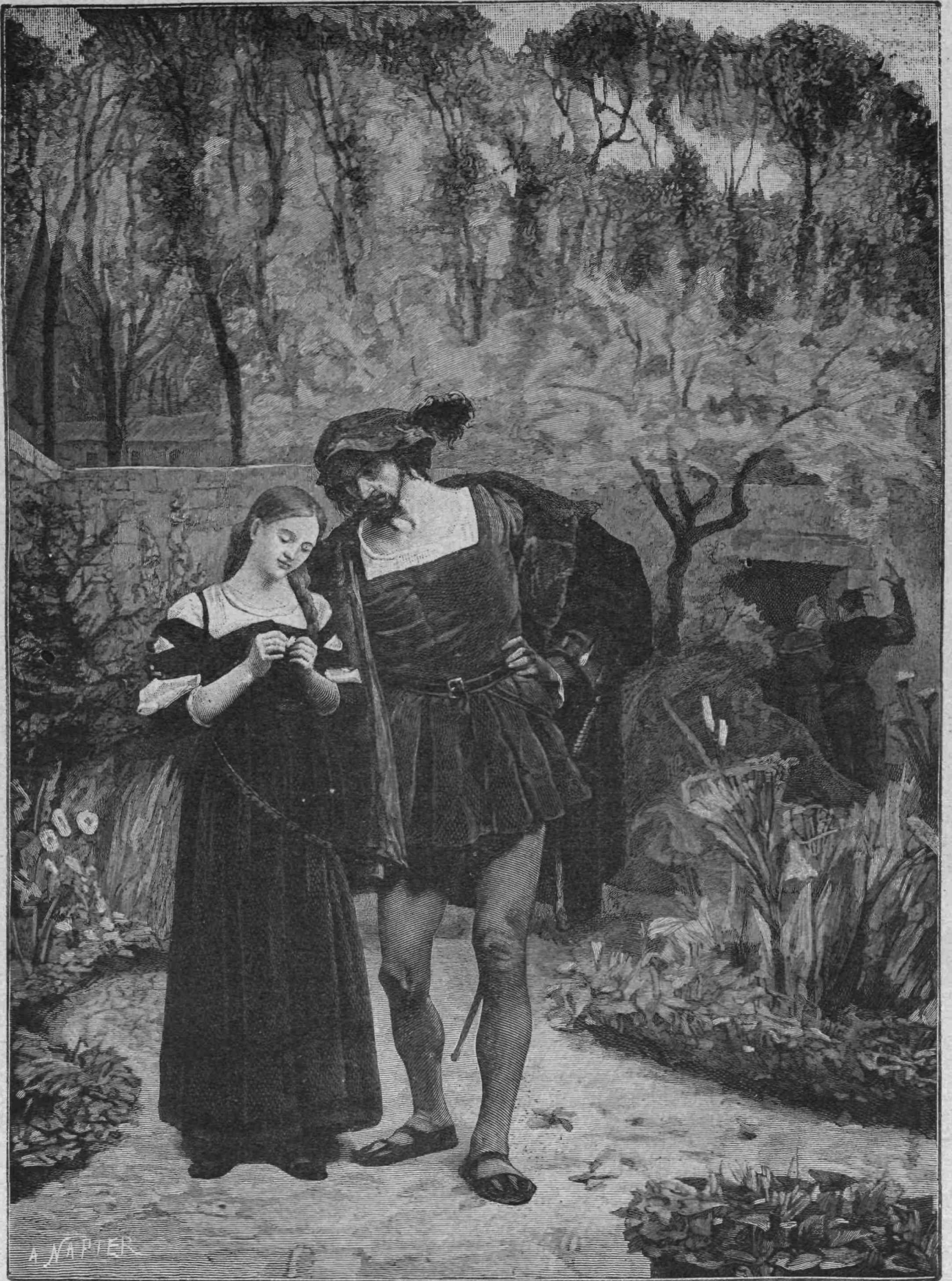
ΧΡΗΣΤΟΣ Ν. ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΥΣ

Ο ΠΑΤΑΡΧΟΣ DE LA GRAVIÈRE

Ο ΑΓΓΛΟΣ ΑΡΧΙΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ΟΥΕΛΛΙΓΚΤΩΝ
('Εκ τῆς «Ἱστορίας τοῦ 10' Αἰῶνος»).

Η ΣΚΗΝΗ ΤΟΥ ΚΗΠΟΥ (Έκ τοῦ Φόουστ τοῦ Γκαίτε).

κολυμβώσα ἀγαπῆτή μου καὶ ἀφήσατέ με μετ' αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου.

Ἄνεχώρασα, τόσον συγκεκινημένη ὥστε ὀλίγον ἐλλείψε νὰ πνιγῶ καὶ ἐπανήλαθον οἰκαδε περιμένουσα φοδερὰν τινα σκηνήν.

Μετὰ μίαν ὥραν ὁ Φίλιππος μοὶ ἔλεγε χαμηλῇ τῇ φωνῇ, πρὸ τῆς εἰσόδου τῆς αἰθούσης, καθ' ἣν τὸν συνήντησα.

— Ἔμαι εἰς τὰς διαταγὰς τῆς κυρίας, ἐὰν ἔχη ἐπιστολήν τινα νὰ μοὶ δώσῃ.

Ἦννόησα ὅτι ἐπωλήθη καὶ ὅτι ὁ φίλος μου τὸν ἐξηγόρασε.

Τῷ ἔδωκα τῷ ὄντι ἐπιστολάς — ὅλας μου τὰς ἐπιστολάς — τὰς διεδίδαξε καὶ μοὶ ἔφερε τὰς ἀπαντήσεις.

Τοῦτο διήρκεσε περὶ τοὺς δύο μῆνας περίπου. Εἶχομεν ἐμπιστοσύνην εἰς αὐτὸν καθὼς εἶχατε καὶ ὑμεῖς ὁμοίως.

Τότε, πᾶτερ, ἰδοὺ τὶ συνέβη. Ἡμέραν τινα καθ' ἣν μετέβην κολυμβώσα εἰς τὴν ἰδιαν νῆσον, ἀλλὰ μόνη τὴν φορὰν ταύτην, ἐπανεύρον τὸν ἀγγελιαφόρον σας. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος μὲ περιέμενε καὶ μοὶ ἐγνωστοποίησεν ὅτι θὰ μὰς προδώσῃ εἰς ὑμᾶς καὶ ὅτι θὰ σᾶς παραδώσῃ ἐπιστολάς παρ' αὐτοῦ φιλαχθείδας, κλαπεΐδας, ἐὰν δὲν ὑπέκυπτον εἰς τὰς ἐπιθυμίας του.

ὦ! πᾶτερ, πᾶτερ μου, φόδος ἀνάξιος μὲ κατέλαβε, ἐφοβήθην ὑμᾶς προ πάντων τὸν τόσον καλὸν καὶ ἀπαιτούμενον παρ' ἐμοῦ, ἐφοβήθην καὶ δι' αὐτὸν ἀκόμη τὸν φίλον μου θὰ τὸν ἐφονεύατε ἴσως, καὶ ἐμὲ ἀκόμη, μήπως γνωρίζω; Ἦμην παράφρων, χαμένη, ἐπίστευσα ὅτι θὰ τὸν ἐξηγόραζον ἀκόμη μίαν φορὰν τὸν ἀθλιον οὗτον ὅστις μὲ ἠγάπα ὡσαύτως, ὅποια ἐντροπή!

Εἶμεθα τόσον ἀδύναται ἡμεῖς αἱ γυναῖκες, ὥστε χάνομεν τὴν κεφαλὴν εὐκολότερον ἀπὸ σᾶς. Ἐπειτα ὅταν τις ἀπαξ πέσει, πίπτει πάντοτε, πλέον χαμηλά, πλέον χαμηλά. Μήπως γνωρίζω ἐκεῖνο τὸ ὅποῖον ἐπραξα; Ἦννόησα ὅμως ὅτι εἰς ἀπὸ σᾶς καὶ ἐγὼ θὰ ἀπεθνήσκομεν καὶ παρεδόθην εἰς τὸ κτήνος τοῦτο. Βλέπετε πᾶτερ, δὲν ζητῶ νὰ μὲ συγχωρήσητε.

Τότε, τότε, ἐκεῖνο δ' ἐρ ὄφειλον νὰ προῖδω συνέβη, παραδιδόμενον εἰς τὸ κτήνος ἐκεῖνο ὅποτε ἐπεθύμει ἐκφοβίζον ἐμὲ. Ὑπῆρξεν ὡσαύτως ἐραστῆς μου καθὼς ὁ ἄλλος, καθ' ἐκάστην. Δὲν εἶνε ἀποτρόπαιον; ὅποῖοι τιμωρία πᾶτερ;

Τότε πλέον εἶπον: Πρέπε, νὰ ἀποθάνω. Ζῶσα δὲν θὰ ἠδυνάμην νὰ σᾶς ἐξομολογηθῶ παρόμοιον ἐγκλημα. Ἀποθαμένη τολμῶ τὸ πᾶν. Δὲν ἠδυνάμην νὰ πράξω ἄλλως ἢ νὰ ἀποθάνω, τίποτε δὲν ἠδύνατο νὰ μὲ ἐξηγήσῃ, ἦμην πολὺ ἐστιγματισμένη. Δὲν ἠδυνάμην πλέον νὰ ἀγαπῶ οὐδὲ νὰ ἀγαπῶμαι, μοὶ ἐφαίνετο ὅτι ἐρῦπαινον ὅλον τὸν κόσμον, δίδουσα τὴν χεῖρα μου.

Μετ' ὀλίγον θὰ ὑπάγω νὰ λουσθῶ καὶ δὲν θέλω ἐπανελθεῖ.

Ἡ πρὸς ὑμᾶς ἐπιστολή μου αὕτη θὰ διευθυνθῇ πρὸς τὸν ἐραστὴν μου. Θὰ τὴν λάβῃ μετὰ τὸν θάνατον μου καὶ χωρὶς νὰ ἐννοήσῃ τίποτε, θὰ τὴν διευθύνῃ πρὸς ὑμᾶς ἐκπληρῶν τὴν τελευταίαν μου εὐχήν. Θὰ τὴν ἀναγνώσετε ὑμεῖς ἐπιστρέφοντες ἐκ τοῦ κοιμητηρίου.

Χαῖρε, πᾶτερ, δὲν ἔχω πλέον τίποτε νὰ σᾶς εἰπῶ.

Κάμετε ὅτι θέλετε καὶ συγχωρήσατέ με.»

Ὁ συνταγματάρχης ἐσφρόνισε τὸ ὕγρον μέτωπον του. Ἡ ψυχραιμία του, ἡ ψυχραιμία τῶν ἡμερῶν τῆς μάχης τῷ ἐπανήλαθε αἰφνιδίως.

Ἐσῆμανε.

Εἰς ὑπηρετικῆς ἐνεφανίσθη.

— Πέμψατέ μοι τὸν Φίλιππον εἶπε.

Ἐπειτα ἠμιάνοιξε τὸ συρτάριον τῆς τραπέζης του.

Εἰς ἄνθρωπος σχεδὸν ἀμέσως εἰσῆλαθε, ὑψηλὸς στρατιώτης μὲ ἐρυθροὺς μύστακας, τὸ ὕφος πονηρὸν μὲ ὑποῖον ὀφθαλμῶν· ὁ συνταγματάρχης τὸν παρετήρησε κατὰ πρόσωπον.

— Να μοὶ εἴπῃς τὸ ὄνομα τοῦ ἐραστοῦ τῆς συζύγου μου.

— Ἀλλὰ συνταγματάρχα μου. . . .

Ὁ συνταγματάρχης ἔλαβε τὸ περιστρόφον ἐκ τοῦ ἡμικλειστοῦ συρταρίου.

— Ἐμγρός καὶ ταχέως, γνωρίζεις ὅτι δὲν ἀστετεύομαι.

Καλῶς. . . . συνταγματάρχα μου, εἶνε ὁ λοχαγὸς Ἀλδέρτος.

Μόλις ἐπρόφερε τὸ ὄνομα τοῦτο, φλόξ τοῦ ἔκαυσε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἔπεσε χαμαί. Ἡ σφαῖρα τὸν ἐπληξεν εἰς τὸ μέτωπον.

(Guy de Maupassant)

N. M. Γ.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΜΙΣΣΕΛΕ

Ἐν τῷ μέσῳ ὅλης αὐτῆς τῆς πνευματικῆς καὶ ὑλικῆς προόδου, ἡ ἠθικὴ καταπίπτει. Τὸ πᾶν προχωρεῖ, τὸ πᾶν ἀποκαλύπτεται· ἐν μόνον πρᾶγμα ἐξασθενεῖται, ἡ ψυχὴ.

Ὁ ἔρωσ δὲν εἶνε, ὅπως τὸν λέγουν, μία κρίσις, ἐν δράμα εἰς πρᾶξιν μίαν. Ἄν εἶχεν οὕτω, συμβεβηκὸς τόσον διαδατικὸν δὲν θὰ ἦτο ἀξίον προσοχῆς. Θὰ ἦτο καὶ θὰ ἐθεωρεῖτο ἀπλῶς ἐφήμερός τις ἀσθένεια, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ζητεῖ τις ν' ἀπαλλαχθῇ ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον.

Ὁ ἔρωσ εἶνε διαδοχῇ, μακροχρόνιος ἐνίοτε παθῶν πολὺ διαφόρων πρὸς ἄλληλα, τὰ ὅποια συντηροῦν καὶ ἀνανεοῦν τὴν ζωὴν.

Ἐρως καὶ θάνατος. Αἱ δύο αὗται δυνάμεις, κατὰ τὸ φαινόμενον ἀντίθετοι, δὲν δύνανται ὑπάρξουν κεχωρισμένοι, ἢ μία χωρὶς τὴν ἄλλην. Ἀγωνίζονται, ἀλλ' ἐν ὁμοίᾳ ἰσχύει, Ὁ ἔρωσ δὲν φονεύει τὸν θάνατον, ὁ θάνατος δὲν φονεύει τὸν ἔρωτα. Κατὰ βάθος συμφωνοῦν πληρέστατα. Ὁ εἰς ἐξηγεῖ τὸν ἄλλον.

Ὁ Σαίξπηρος εἶπε: «Ἡ ἀδυναμία ὑπὸ τὴν μορφὴν παιδίου.»

Αἱ γυναῖκες θὰ εἰπουν ὅτι ὁ Σαίξπηρος εἶχε δίκαιον. Εἰς τὴν λέξιν παιδίον ὀλόκληρος ἡ καρδιά των ἀνοίγει καὶ συγκινεῖται.

Ἀλλ' ἡμεῖς οἱ ἄνδρες, οἱ ὅποιοι γνωρίζομεν περισσότερο τὸν κόσμον, θὰ εἰπωμεν ὅτι τὰ παιδία, τόσον ἐλαφρά, τόσον εὐνοοῦμενα ὑπὸ τῆς φύσεως, ἰσχυροποιούμενα ὑπὸ τῆς νεαρᾶς των πίστεως αἰσθάνονται τὸν πόνον ἀσυγκρίτως ὀλιγότερον καὶ δὲν εἶνε τὸ ὑπέρτατον σύμβολον τῆς ἀδυναμίας.

Θέλετε νὰ γνωρίσετε τὸ δυστυχῆς ὄν, τὸ ἀληθῶς δυστυχῆς, καὶ τὴν ἀληθῆ εἰκόνα τῆς ἀδυναμίας; Εἶνε ἡ γυνή.

«Ἡ γυνὴ εἶνε ὁ οἶκος» λέγει σοφῶς εἰς ἰνδικὸς νόμος. «Ἡ γυνὴ εἶνε ἡ Τύχη» λέσει σοφώτερον εἰς Ἰνδὸς ποιητῆς. Ἡμεῖς δυνάμεθα νὰ προσθέσωμεν. «Ἡ πτωχὴ γυνὴ εἶνε ἡ τύχη».

Ὅλαι σχεδὸν αἱ πλούσιαι νύμφαι τὴν ἐπαύριον τοῦ γάμου παρουσιάζουσιν ἀξιώσεις ἀτελευτήτους, ἰδίως δὲ τὴν ἀξίωσιν τοῦ νὰ ἐξοδεύσιν ἀναλόγως τῆς προικὸς των καὶ μάλιστα ὑπὲρ τὴν προῖκα των.

Ἐτόλμησα ἄλλοτε νὰ διατυπώσω τὸ ἀξίωμα τοῦτο, τὸ ὅποιον καθ' ἐκάστην ἀληθεύει: «Ἐὰν θέλετε νὰ πτωχεύσητε, νυμφευθῆτε πλουσίαν γυναῖκα.»

Καὶ δὲν εἶνε μόνον ὁ κίνδυνος ν' ἀπολέσετε τὴν περιουσίαν σας ἀλλ' ἀκόμη καὶ τὸν ἑαυτὸν σας τὸν ἴδιον, ν' ἀλλάξετε τὰς ἔξεις σας, αἱ ὁποῖαι εἰς ἕκαμον τοιούτους οἶοι εἴσθε, αἱ ὁποῖαι εἰς ἕκαμον τὴν δύναμιν καὶ τὴν ἰδιοτυπίαν, τὴν ὁποῖαν ἔχετε.

Μία ὥραια, πολὺ ὥραια χήρα ἔλεγε ποτὲ εἰς τινα: Κύριε, ἔχω πεντήκοντα χιλιάδων δραχμῶν εἰσόδημα, ἔξεις φιλοσύχους, οὐδόλως κοσμικᾶς. Ζῶς ἀγαπῶ καὶ θα κάμω ὅτι θελήσετε. . . Εἶσθε παλαιὸς φίλος μου, εὐρίσκετε νὰ ἔχω κανὲν ἐλάττωμα; Ἐν μόνον, κυρία μου, τῆς ἀπῆντησε, τὸ ὅτι εἶσθε πλουσία».

Ἡ γυνὴ φαντάζεται ἑαυτὴν ὡς τι ἰσχυρὸν κέντρον ἔρωτος, ἐλκτικῆς δυνάμεως, πέραξ τῆς ὁποίας πρέπει νὰ σύρεται τὸ πᾶν. Θέλει νὰ τὴν περιτριγυρίζῃ πάντοτε ὁ ἀνὴρ μὲ ἀκρόρεστον ἐπιθυμίαν, μὲ παντοτεινὴν περιεργεσίαν. Αἰσθάνεται ὅτι ὑπάρχει ἐν ἑαυτῇ ἡ δύναμις τοῦ νὰ παρουσιάξῃ πάντοτε νέας ἀποκαλύψεις, τοῦ νὰ δύναιται ν' ἀνταπαρῖνεται πάντοτε εἰς τὸν ἐπιμένοντα ἔρωτα, τοῦ νὰ δύναιται νὰ ἐκπλήσῃ πάντοτε διὰ μυρίων ἀπροσδοκῆτων φάσεων χάριτος καὶ πάθους.

Ἡ γυνὴ ἐν ὅλῃ τῇ ἱστορίᾳ εἶνε ὁ θανάσιμος ἐχθρὸς τῆς πολυγαμικῆς ζωῆς. Θέλει τὸν ἔρωτα ἐνὸς μόνου, ἀλλὰ τὸν οὐ θέλει ἀληθῆ ἔρωτα, ἀπᾶνστον πάθος, ἀνήσυχον ἔρωτα, ὅστις πάντοτε, ὅπως ἡ φλόξ, ὑψοῦται καὶ θέλει νὰ ὑψοῦται.

Ὁ ἀνὴρ ἐπιθυμεῖ, ἡ γυνὴ ἀγαπᾷ. Ἄνεκάλυπτον ὁ ἀνὴρ ἑκατοντάδας θρησκείων, πολυγαμικῶν νομοθεσιῶν. Ἦθελε ν' ἀπολαμβάνῃ καὶ νὰ διαρκῇ ἡ ἀπόλαυσις του. Ἐζήτηε κατὰ πρῶτον τὴν ἠδονὴν, εἶτα τὴν συνέχισιν τοῦ γένους του διὰ πολλὰ ῥίθμου οἰκογενείας. Ἡ γυνὴ δὲν ἠθελε τίποτε ἄλλο ἢ ν' ἀγαπᾷ, ν' ἀνήκῃ, νὰ δίδῃ ὀλόκληρον ἑαυτήν.

Τι δύναται τις ἐπὶ μιᾶς γυναικὸς ἐν τῷ μέσῳ τῆς κοινωνίας; Τίποτε ἐν τῇ ἀπομυώνσει; τὸ πᾶν.

Μὴ σπεύρετε εἰς τὴν ὁδόν.

Μὴ φυτεύετε εἰς τὸν χεῖμαρρον.

Μὴ ἀγαπάτε ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὄχλου.

ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ

Ο ΚΑΛΟΣ ΓΕΙΤΩΝ

Ἔστο, ἄσθην καὶ εἶπα: «Εἶμαι μέσα ἔς τὸ σπιτάκι μου ζεστός καὶ ξέννοιαστος μὲ τὰ γίδια μου, μὲ τὸν σκύλιν μου. Δόξα τῷ Θεῷ ψωμί ἀπὸ τὸ τραπέζι δὲν λείπει. Δὲν ἔχω νὰ νοιασθῶ ὅστε διὰ γυναῖκα ὅτε διὰ παιδιὰ. Κύτταξε ὁμως ἐκεῖ τὴν πτωχὴν χήραν· τὴν περασμένην ἑβδομάδα τῆς ἐκάπκε τὸ σπίτι καὶ δὲν ἔχει λεπτὸν τσακιστὸν διὰ νὰ κτίσῃ ἕνα μικρὸν καταφύγιον. Κύτταξε ἐκεῖνον τὸν γέρον ποῦ ἔχασε τὰ παιδιὰ του καὶ δὲν ἔχει κανένα νὰ τοῦ σκάψῃ τὸ ὑποστατικόν. Κύτταξε ἐκεῖνα τὰ ὄρφανὰ ἀπὸ πατέρα καὶ ἀπὸ μητέρα χωρὶς κάμμιαν βοήθειαν. Δι' ἀγάπην Θεοῦ ποῖος θὰ τοὺς βοηθήσῃ; Εμπρός, ἐγὼ θὰ τοὺς βοηθήσω!»... Καὶ παρηγοροῦνται νὰ μὲ βλέπουν μόνον νὰ ἐργάζωμαι χάριν αὐτῶν χωρὶς πολλαῖς φθοραῖς ν' ἀνοίγῳ τὸ στόμα μου καὶ ἡ καρδιά των ἐλαφρύνεται μόνον καὶ μόνον ἐπειδὴ βλέπουν τὸν γείτονά των νὰ συμπονῆ τὴν θέσιν των. Καὶ τὸ βράδυ ὅταν ἐπιστρέψω εἰς τὸ πτωχικόν μου λέγω μέσα μου: «Τί ἐκέρδιδα; σήμερον καὶ ἐκέρδιδα, ἀποκρίνομαι μόνος μου, ἕνα καλὸ καλὸ ἡμεροδοῦλι. Οἱ πτωχοὶ μοῦ τὸ ἐπλήρωσαν μὲ τὴν φιλίαν των, ἡ καρδιά μου μὲ τὸσπιν εὐχαρίστησιν καὶ ὁ πανάγαθος Θεὸς θὰ μοῦ τὸ πληρῶσῃ μὲ τὴν εὐπλαγχίαν του.

ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ ΚΟΥΡΗ

ΕΙΚΟΝΕΣ

Ὁ ναύαρχος De la Gravière

Ὁ Ἐδμόνος Jurien de la Gravière, ναύαρχος, μεγαλόσταυρος τοῦ λεγεῶνος τῆς τιμῆς μέλος τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας καὶ τῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν, ἀποβίωσας πρό τινος ἐν Παρισίοις, ἐν ἡλικίᾳ ἑξομοήκοντα καὶ ἐννέα ἐτῶν, συγκαταλέγεται, μεταξὺ τῶν ἐνθεροτάτων φίλων τῆς Πατρίδος ἡμῶν. Οὐ μόνον πολλὰ ἔγραψε περὶ αὐτῆς καὶ δεκαπέντε ὄλους τόμους τοῦ κολοσσίου αὐτοῦ ἱστορικοῦ ἔργου ἀφιέρωσεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ καὶ πολλὰ ἔπραξεν ὑπὲρ αὐτῆς, ἐργασθεῖς ἰδίως κατὰ τὰ τελευταῖα αὐτοῦ ἔτη ὑπὲρ τῆς διακώσεως τῶν κλασικῶν σπουδῶν ἐν Γαλλίᾳ καὶ κατὰ τῆς παραλυούσης αὐτῆς Ἐρασμιακῆς προφορᾶς. Τὰ περὶ τούτου διέλαβε διὰ μακρῶν ἐν τῷ περὶ γλώσσης ἔργῳ αὐτοῦ ὁ κ. Κ. Ῥάδος, ὅστις ὑπὸ τὰς ἐμπνεύσεις αὐτοῦ τούτου τοῦ ναύαρχου ἐξέδωκε πρό διετίας τὴν «Ἱστορίαν τοῦ ναυτικοῦ τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων», ἔργον πολὺ βοηθῶν εἰς τὴν κατανόησιν τῆς καθόλου ἀρχαίας ἱστορίας.

Ὁ de la Gravière δὲν διεκρίθη μόνον ὡς φιλόλογος. Ὡς ναυτικὸς ἐτάσστο μεταξὺ τῶν ἱκανωτάτων ἀξιωματικῶν τοῦ γαλλικοῦ ναυτικοῦ, διακρίθη ἐν Κριμαίᾳ ὡς ἀρχηγὸς τοῦ ἐπιτελείου τοῦ γαλλικοῦ στόλου τῆς Μαύρης Θαλάσσης κατὰ τὸν Ἀνα-

τολικὸν πόλεμον τοῦ 1854, ἐν τῇ Ἀδρίᾳ τῷ 1859 ἀπὸ ἀρχαίων τοῦ Αὐστριακοῦ, ἐν Μεξικῷ ἀπὸ τοῦ 1861 ὡς ἀρχηγὸς τῶν κατ' αὐτοῦ ἐκπεμφθεισῶν πεζικῶν καὶ ναυτικῶν γαλλικῶν δυνάμεων καὶ ἀλλαγῶν ἔτι.

Ἡ παρ' ἡμῖν Ἐπιστημονικὴ Ἐταιρεία ἐτίχθη τῇ 1 Ἰσταμένου μηνὸς ἐπιμνημόσυνον πρὸς τιμὴν αὐτοῦ συνεδρίων. καθ' ἣν ὁ κ. Ῥάδος δὲ μακρῶν ἀνέλυσε τὸ ἔργον τοῦ φιλελληνος, ἀνεκοίνωσε δὲ καὶ διάγραμμα περὶ διδασκαλίας τῆς ναυτικῆς ἱστορίας ἐν τῇ ἡμετέρᾳ Σχολῇ τῶν δοκίμων, ὅπερ πρό τινος εἶχεν ἐπιστελεῖν αὐτῷ ὁ ναύαρχος.

Τὴν δημοσιουμένην ὑφ' ἡμῶν εἰκόνα λαμβάνομεν ἐκ πρωτοτύπου, εὐμενῶς παραχωρηθέντος ἡμῖν ὑπὸ τοῦ κ. Ῥάδου, εἰκονίζοντος αὐτοῦ καθ' ἣν ἐποχὴν ἐπέστρεψεν ἐκ Μεξικοῦ. Εἶναι δὲ ἡ μόνη εἰκὼν ἣν ἐπεθύμει νὰ βλέπῃ ἀνατυπούμενην.

Χρῆστος Ν. Φιλαδελφεύς

Οὐχὶ ἄγνωστον εἰς τοὺς ἐκζητοῦντας τὴν ἀνεύρεσιν τοῦ ἀληθοῦς, καὶ τὰς πρὸς τὸ ἔθνος ὑπηρεσίας ἐκτιμῶντας, κατὰ τὸ ἀκριβὲς ποσὸν αὐτῶν, οὐχὶ δὲ κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν, ἀγνωστον ὅμως εἰς τὸ πᾶν τῶν καθ' ἡμᾶς ἡμερῶν πλήθος ὑπαρξῶν ἀπόλλυσε, χθές, ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν, καὶ σήμερον παραλαμβάνει ἵνα φυλάξῃ τὸ λείψανόν τῆς ἡ ιστορικῆς γῆς αὐτῆς, ἡ τόσους καλύπτουσα ἐργάτας τοῦ ἐθνικοῦ ἔργου.

Ὁ Χρῆστος Νικολαΐδης Φιλαδελφεύς ὑπῆρξε τύπος θεμελιωτῶν οἴκου καὶ καλλιτέχνην ὠραίου ὄνοματος. Τῶν θεμελιῶν οἱ λίθοι εἶσι πάντοτε οἱ βαρύτεροι, τὰ δὲ κρητιδώματα πάσης οἰκοδομῆς δέονται καὶ δυνάμει καὶ δεξιότητι καὶ τέχνῃ οὐχὶ κοινῆς ὅπως κατορθώσῃ τις νὰ θέσῃ ἀσφαλεῖς τὰς βάσεις, μέλλοντος, ὅπερ πρόκειται ἐκ τοῦ μηδενός νὰ δημιουργηθῇ, πρέπει νὰ ἔχῃ οὐ μόνον ἔκτακτον ἠθικὸν σθένος, ἵνα ὑπερορῶν τὰς ἀπογοητεύσεις, ὅσας αἱ ἐπιθυμιαὶ καὶ αἱ κακίαι τῶν ἀνθρώπων προβάλλουσι πεισιμόνως κατὰ τῶν ἀναγειρόμενων τῶν ἰδίων ἀνδριάντων πρέπει νὰ ἴηαι περσοικισμένος ἐπίσης καὶ δι' ἀθλητικῆς δυνάμει σώματος· διότι πολλάκις, ἐὰν μὴ ἀνὰ πᾶν βῆμα, καλεῖται νὰ παλαίσῃ κατὰ παντοίων στερήσεων, καὶ αὐτοῦ ἔτι τοῦ ἐπιουστίου ἄρκτου στερούμενος, ὀφείλει δὲ νὰ παράσῃ ἑαυτὸν παράδειγμα τοῖς περὶ αὐτὸν ἀνοχηῖς καὶ καρτερίας. Οὐδὲως παράδοξον, ἀλλὰ φυσικώτατον ὅπως καὶ τῇ ἀνθρωπίνῃ φύσει προσιδίᾳ, ἐὰν οἱ θεμελιωταὶ τῶν οἴκων καὶ οἱ δημιουργοὶ τῶν ὀνομάτων οὐ μόνον ἐκλήθησαν, ἀλλὰ καὶ ὑπῆρξαν ἥρωες, οὐ μόνον τὴν ψυχὴν ἀλλὰ καὶ τὸ σῶμα. Τοιοῦτος ἐγεννήθη καὶ ἐβίωσεν ὁ Χρῆστος Φιλαδελφεύς. Ἡ φύσις καθήρτισεν αὐτὸν καὶ τῷ σώματι ἀθλητὴν τέλειον, ὅπως ἄρξεται τοῦ ἔργου τῆς θεμελιώσεως ὀνόματος καὶ οἴκου ἰδίου, καὶ ἐπιστεγάσῃ τοῦτο. Εἰς τι ἀληθῶς ἤθελε χρησιμεύσει ἡ προθυμία τοῦ πνεύματος; ἐὰν ἡ σὰρξ ἐγεννήθη ἀσθενῆς; Ἐν τῷ κύκλῳ τῆς ἐνεργείας αὐτοῦ ὁ χθές ἐκπνεύσας Ἑλλήν ὑπῆρξεν ἥρωας καὶ ἀθλητῆς, καὶ πνευματικῶς καὶ σωματικῶς.

Γεννηθεὶς ἐν χωρίῳ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἔθα παρίσταται τὸ παράδοξον ἐθνολογικὸν φαινόμενον πλήθους, ἀπολέσαντος τὴν γλῶσσαν αὐτοῦ, τὴν τοῦ κατακτητοῦ δὲ λαλοῦντος, ἀλλ' ὅμως ἰσχυρότερον πολλῶν ἄλλων πληθυσμῶν, ἐμμέναντος εἰς τὴν ἑλληνικὴν παράδοσιν, ἣς δὲν ἔχει πληρῆ καὶ τελείαν γνώσιν ὁ Χρῆστος Φιλαδελφεύς ὑπῆρξεν ἐν τῶν περιεργότατων φαινομένων τῆς ἐθνικῆς ἐξελίξεως τοῦ ἑλληνικοῦ γένους. Ἀνυπόδητος, στερούμενος ἐλαίου καὶ λυχνίας, ριγῶν ἐκ τοῦ ψύχους καὶ πολλὰκις νηστειομένων, ὁ παῖς Χρῆστος κατόρθωσε νὰ ἐκμάθῃ τὴν ἀνάγνωσιν καὶ τὴν γραφὴν τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης, ἣν δὲν ἤκουσεν ἀπὸ τοῦ μητρικοῦ μαστοῦ. Ὑπὸ ἀγνώστου δυνάμει ὠθούμενος, εἰς ἣν οἱ Ἀρχαῖοι ἔδιδον μορφήν ἀνθρωπίνης ὁδηγοῦ θεότητος, ἀλλὰ βεβαίως δυνάμει τίνος οὐσίας, ἀσυνείδητος ἐπιδρώσης

τοῦ ἀνθρώπου, ὁ νεαρὸς παῖς μετέβη εἰς Σμύρνην. Ἐκεῖ, καθ' ἣν ἡλικίαν ἄλλοι, ἐν τῷ πλούτῳ καὶ τῇ δόξῃ καὶ ἐν ταῖς εὐκολαῖς τοῦ βίου γεννηθέντες, μόλις ἀρχίζουσι νὰ φιλελλίζωσι σπουδαίας τινὰς γνώσεις, δεκαοκταετῆς μόλις, τὸ κατὰμονον παιδίον, ἐγένετο δευθυνητῆς ἰδιωτικῆς σχολῆς.

Ἡ βιβλικὴ Ἐταιρεία, ἣ ἐν Ἀμερικῇ ἔκοιτο ἰδρυμένη, καὶ σκοποῦσα τὴν παρά τοῖς λαοῖς, καὶ μάλιστα τοῖς ἐκτός τοῦ πολιτισμοῦ τοῦ καθ' ἡμᾶς ζῶσι, διάδοσιν τῶν Γραφῶν, ὄν ἐξήτη εἰς μάτην βεβαίως πρό καιροῦ μύστην ἀνεύρεν, ἐν τῷ προσωπῳ τοῦ σφριγγῶνας νέου τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Ἐγκρατῆς τῆς τουρκικῆς, ἥτις ἄλλως, τε ὑπῆρξεν ἡ γλῶσσα τοῦ μητρικοῦ γάλακτος, καὶ γινώσκων νὰ γράφῃ αὐτὴν, ἐπίσης καλῶς καὶ οἱ τελειότατοι τῶν ἐγγραμμάτων Ὀθωμανῶν, ὁ Χρῆστος Φιλαδελφεύς ἐγένετο ὁ μεταφραστῆς τῶν ἱερῶν Γραφῶν εἰς τὴν τουρκικὴν γλῶσσαν. Ἐπέπερτο οὗτω ἑλλήν πρώτος νὰ μεταφράσῃ εἰς τὴν γλῶσσαν τοῦ κατακτητοῦ τὸ βιβλίον, ὅπερ μᾶλλον ἀπεστράφη ἐκεῖνος. Ἡ μετάφρασις ὑπῆρξε δοκιματῆ, ὡς προσαδοκᾶτο πάντως ὑπὸ τῶν εἰδότην τὴν δύναμιν τοῦ νοῦς τοῦ νεαροῦ μεταφραστοῦ. Ἡ μετάφρασις αὕτη δὲν ἦτο μόνον ἀπλῶς ἄλλημα φιλολογικόν, ἀλλ' ἦν καὶ ὑπηρεσία ἐθνικῆ· διότι τοῖς μὴ δυναμένοις νὰ ἀναγνώσῃσι τὸ Βύαγγέλιον εἰς τὴν ἐγγράφῃ παρὰ τῶν προγόνων αὐτῶν γλῶσσαν, παρεσχέθη ἡ εὐκολία τῆς γνώσεως αὐτοῦ, ἐν ἣ λαλοῦσι γλῶσσαν. Ἰσως τινὲς υποτιμῶσι τὴν ἔννοαν τῆς ὑπηρεσίας ταύτης· τὸ ἐπ' ἐμοί, ἡ ὑπηρεσία αὕτη εἶναι μία τῶν ἐπιφανεστάτων ἃς προσήνεγκε τῷ καθόλου ἑλληνισμῷ ὁ Χρῆστος Φιλαδελφεύς.

Ἄλλ' ὁ ἀέλιος ἀνὴρ συνειργάσθη μετὰ τοῦ διδασκάλου Νεοφύτου Βάμβου καὶ εἰς τὴν μετάφρασιν τῶν Γραφῶν εἰς τὴν ἀπλήν ἑλληνικὴν γλῶσσαν. Τὴν κατ' οὐσίαν ἐκτίμησιν τῆς ἐπιβολῆς ταύτης δὲν ἐπιχειρῶ ἤδη.

Ἡ εἰς τὸ ἀπλοῦ ἑλληνικόν ἰδίωμα μετάφρασις τῶν Γραφῶν ἤγαγε τὸν Φιλαδελφεύ, ὅπως ἐκμάθῃ καὶ τὴν ἑβραϊκὴν. Δὲν ἐβράδυνε νὰ γείῃ καὶ ταύτης ἐγκρατῆς. Ἐσκεπτο εἰς τὸν ὑπατον βαθμὸν τὸ περὶ τὰς γλώσσας ἑβραϊκῆς. Ἐγένετο δὲ εἰς τῶν πολυγλωσσιστάτων ἐκ τῶν καθ' ἡμᾶς Ἑλλήνων, καὶ μάλιστα τῶν γινωσκόντων τελειότερον τὰς ἀνατολικὰς γλώσσας.

Ἐτέραν μεγάλην ὑπηρεσίαν προσήνεγκεν ὁ Χρῆστος Φιλαδελφεύς ταύτην, ὅτι ὑπῆρξεν ἐκ τῶν πρώτων καταρτισάντων τυπογραφῶν ἐν ταῖς Ἀθήναις σχεδὸν εὐθὺς μετὰ τὴν εἰς τὴν κλεινὴν πόλιν μετάθεσιν τῆς ἔδρας τῆς Κυβερνήσεως τοῦ νεοδημότου βασιλείου. Ὁ Χρῆστος Φιλαδελφεύς ἐκέκτετο πάντα τὰ προσόντα τελείου τυπογράφου, διορθωτοῦ καὶ εκδοτοῦ βιβλίων· διότι αὐτὸς οὗτος ἦν συγγραφεύς, ἐξ ὧν ἔγραψε καὶ ἐδημοσίωσεν, ἀναδειχθεὶς ἐκ τῶν δοκιμωτάτων. Οὕτω τὰ ἐκ τῶν πιστιρίων αὐτοῦ ἐξεληθόντα πονήματα, οὐ μόνον διακρίνονται ἐπὶ τῇ καλλιτεχνικῇ αὐτῶν μορφῇ, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ τῆς ὕλης αὐτῶν, καὶ ἐπὶ τῇ τελείῳ ἀπείσῳ ἐκτυπώσει αὐτῶν· διότι παρέχουσι τὰ ἥσσανα τῶν τυπογραφικῶν σφαλμάτων. Ἀναμφισβητήτως τὰ ἐκ τῶν πιστιρίων τοῦ Φιλαδελφεῦς ἐξεληθόντα ἔργα φέρουσι τὴν σφραγίδα τῆς ἀνθρωπίνης τελειότητος. Ὁ «Ἑλληνομνήμων» τοῦ Μουσταφῆδου, ἐν τῶν τελειωτάτων καὶ δεαπρεπεστάτων περιοδικῶν τῶν ἀναγεννηθέντων ἑλληνικῶν γραμμάτων, ὀφείλει τὴν εὐδοκίμησιν αὐτοῦ τῷ Φιλαδελφεῖ. Ὁ «Φιλίσταρ» ἕτερον σπουδαῖον περιοδικόν, ἐξετυπώθη παρὰ τῷ τυπογράφῳ τοῦ Φιλαδελφεῦς, ἐπίσης καὶ μυρία ἄλλα πονήματα, ὧν τὸ χρῆσιμον καὶ κοινωφελὲς ἀμιλλᾶται πρὸς τὴν ἀκριβείαν τῆς ἐκτυπωτικῆς τέχνης. Δικαία δὲ καὶ πρέπουσα ἀπεδόθη ἐκτίμησις τοῖς ἀγῶσι τοῦ Φιλαδελφεῦς, ὅτε ἔτυχεν οὗτος τοῦ βραβεῖου ἐκδοτοῦ βιβλίων, ἐν τῇ παγκοσμίᾳ Ἐκθέσει

των Παρισίων, τῆ τοῦ ἔτους 1867.

Ἄλλὰ ἐγκατεσπαρμένα πολλαχού εὐρηγναι τὰ πνευματικά προϊόντα τοῦ Χρήστου Φιλαδελφούς, κοσμοῦμενα πάντα ὑπὸ πολυτίμων ἱστορικών εἰδήσεων καὶ ὑπὸ πρακτικωτάτων γνώσεων, διδακτικώτατα δέ. Ἔργον καὶ φρονήσεως καὶ εὐλαβείας εἰς τὴν μνήμην αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ ὑπερσίας τοῖς ποθοῦσι πλοῦτον γνώσεων, ἔσται ἡ εἰς ἐν τεύχος συνάθροισις καὶ ἔκδοσις τῶν διατριβῶν τούτου.

Ἐκ τῶν ἀθορύβως, ἀλλὰ καὶ πραγματικώτερον ἐργαζομένων, ὁ Χρήστος Φιλαδελφούς ὑπῆρξε πρόθυμος εἰσηγητής, συντελεστής καὶ συνεργάτης εἰς πᾶν καρποφόρον ἔργον. Καταλέγεται ἐν τοῖς ἱδρυταῖς τοῦ εὐδοκίμουτος ἰδρύματος τῆς «Φιλελευθερευτικῆς Ἐταιρίας» ὅπου ἐκ μικρῶν ὀρηθῆν, κατέλιξεν εἰς τὸ θαυμαζόμενον ἐκπαιδευτήριον τοῦ Ἀρσακείου, τόσας δὲ μορφώσαν γενεάς εὐδοκίμων διδασκαλιστῶν. Ἐπὶ ἔτη εἴκοσι καὶ πέντε διετέλεσε μέλος ἄμισθον καὶ γραμματεὺς τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου τῆς «Φιλελευθερευτικῆς Ἐταιρίας». Ἐπίσης ὑπῆρξεν εἰς τῶν ἱδρυτῶν καὶ ἐπὶ ἔτη προεδρευσάντων ἐπίσης εὐδοκίμουτος ἰδρύματος, τοῦ τῆς «Ἐταιρίας τῶν Φίλων τοῦ Λαοῦ» καὶ ἄλλων πολλῶν ἀγαθοεργῶν σωματείων.

Πλήρης τῶν ἀναμνήσεων τῆς ἑλληνικῆς ποιήσεως, διότι νηπιόθεν ἔμαθε ν' ἀποστηθίζῃ τῆς Ἰλιάδος τοὺς στίχους, καὶ τὸ καθ' ἑαυτὸν συντελών εἰς τὴν καλλιέργειαν τῆς ἑλληνικῆς Μούσης, συνέστησε πρὸ τετραετίας διαγωνίσμα ποιητικόν.

Ἐξαιρέσειν σπανίαν ποιούμενος ἐν μέσῳ τῶν ἀνεπτυγμένων Ἑλλήνων τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων, ἀπέφυγε τὴν ἐνεργὸν πολιτικὴν. «Ἐμεινεν ὅπου ἐκλήθη» καὶ μείνας καὶ ἐργασθεὶς, ἀνεδείχθη ἐν τοῖς πρωτεύουσι τῶν πνευματικῶν ἐργασιῶν τοῦ γένους, ἐν ᾧ ἄλλως φερόμενος, θὰ ἦτο εἰς ἐκ τῶν μυρίων, τῶν ζηλευσάντων ἕτερον ἀτάδιον, ἀποθησκόντων δὲ ἅμα ἐκπεύστων.

Ὁ Χρήστος Φιλαδελφός ἀνεδείχθη ἐν τῷ κατ' οἶκον καὶ κατ' ἴδαν βίῳ ἐφάμιλλος τοῦ πολίτου. Ἀύστηρός τὰ ἦδη, περισκεμμένος καὶ ἀκριβὴς ἐν γλυκύτητι, ἐνέπνεε περὶ αὐτὸν τὸν σεβασμὸν καὶ τὴν ἀγάπην. «Ἀρχὴ ἦμισυ τοῦ παντός», ἐν παντί, ἀλλ' ἐν τῇ δημιουργίᾳ οἴκων, ἀρχή, τὸ πᾶν. Ὁ Πασχάλ εὐλόγως εἶπεν, ὅτι ὁ γεννώμενος, καὶ κεκτημένος ἦδη ἐν ὀνόμα, γεννᾶται τεσσαρακοντούτης· διότι τεσσαράκοντα ἔτη ἀπαυτῶνται εἰς τὴν μόρφωσιν ὀνόματος ἐν τῇ κοινωνίᾳ. Οἱ ἀπόγονοι τοῦ Φιλαδελφούς φέρουσι ἤδη τὸ κεφάλαιον τοῦτο τοῦ χρηστοῦ ὀνόματος, παραδοθὲν ἀκέραον ὑπὸ τοῦ γεννήσαντος.

(Ἐκ τοῦ ἐπιταφίου λόγου τοῦ κ. Τιμοθέουτος Γ. Φιλήμοτος)

ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ

κ. Μ. Δ. Γ. Σῦρον.—Σὰς εὐχαριστοῦμεν. Θὰ σὰς ἀπαντήσωμεν καὶ ἰδιαίτερος, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἔχετε ὀλίγην ὑπομονήν. Περιμένουμε καὶ τὸ διηγηματάκι, ποῦ μᾶς ὑπεσχεθίτε.

✱

κ. Α. Θ. Π. Πάτρας.—Μετ' ἀπορίας ἀνέγνωμεν τὰ ἐν τῇ ἐπιστολῇ σας· τί σὰς μέλει ἀφοῦ σεις δὲν ἔχετε τὸ εὐτόχημα ἢ τὸ δυστόχημα κατὰ τὴν παρούσαν περίστασιν, νὰ γράφετε στίχους; Ἄλλ' ἔστω, πολὺ εὐχαριστίας θὰ ὑπκοοῦμεν εἰς τὴν ἀπαίτησίν σας ἂν τὰ χειρόγραφα τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος δὲν ἦσαν πρὸ πολλοῦ ἐρριμμένα εἰς τὸν κάλαθον τῶν ἀχρηστων καὶ ἐκείθεν εἰς τὸν πρὸς ὄν ὄρον. Καθόσον ὁμοῦ ἐνθυμούμαι, τὰ χειρόγραφα ἐκεῖνα δὲν προήρχοντο ἐκ Πατρῶν.

Κυρίαν Φερώνυμον Ἐνταῦθα.—Ὅχι, τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον Η ΝΕΚΡΑ δημοσιευθὲν εἰς τὸ παρελθὸν φύλλον διήγημα εἶνε τοῦ Guy de Maupassant, κατὰ λάθος δὲ παρελήφθη τὸ ὄνομά του· εἶνε ἐπομένως κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ γαλλικοῦ καὶ οὐχὶ πρωτότυπον. Ὅσον ἀσφαλῆ τὴν δευτέραν ἐρωτησίαν σας, περὶ τῶν μύθων τοῦ La Fontaine, αὐτὸς ὁ ἴδιος ἀπαντᾷ ἀνθ' ἡμῶν· οἱ μῦθοι του εἶνε Une ample comédie à cent actes divers.

Περὶ δὲ τοῦ σκοποῦ τῶν μύθων τοῦ ἴσου τί λέγει ὁ ἴδιος ἀλλαχού.

En ces sortes de feinte il faut instuire et plaire, et conter pour conter me semble peu d'affaire.

Δὲν εἶνε ὁμοῦ αὐτὸς σκοπὸς καὶ εἰς τὴν λοιπὴν ποιήσιν καὶ ἴδ' εἰς τὴν λυρικήν σκοπὸς τῆς τέχνης εἶνε αὐτὴ αὐτὴ ἡ τέχνη καὶ τίποτε περισσώτερον.

✱

κ. Δ. Α. Τ. Τύρραβον.—Ἄρκεσθίτε νὰ εἰσθε μόνον ἀναγνώστεις τοῦ «Ἀττικῆς Μουσείου» καὶ μὴ θελήσῃτε, ἐπὶ τοῦ παρόντος, τούλαχιστον, νὰ γίνετε καὶ συνεργάτης του.

✱

Ἀνεράστω — Τὸ ποιήμα σας ἔχει πύλλην χάριν, ἂν δὲ ὑψίστατο καὶ μερικὰς οὐσιώδεις διορθώσεις θὰ ἦτο καταλλήλοτατον πρὸς δημοσίευσιν. Ἐπειδὴ ὁμοῦ ἐξ αὐτοῦ κρίνομεν ὅτι ἔχετε τὸ ποιητικὸν ἄλαντον, προτιμῶμεν νὰ μᾶς στείλετε ἄλλον, τὸ ὅποιον καὶ περιμένουμεν. Ἐνταῦθα δημοσιεύομεν μόνον τὴν κατακλιθεῖσα τοῦ ἀποσταλέντος ποιήματός σας τὴν ὅποιαν εὐρίσκομεν πλήρη χάριτος καὶ ἀφελείας.

Ἔχω μιὰ καρδιά σκληρῆ, ποῦ ἀγάπη δὲν τὴν πιάνει· Ὅποια θέλει καὶ ἔμπορεῖ ἰδικῆ τῆς ἄς τὴν κάνη.

✱

κ. Γ. Λοπ... Ἐνταῦθα.—Προτιμῶμεν τὰς μεταφράσεις σας ἀπὸ τοὺς στίχους σας καὶ περιμένουμε κανὲν νέον κατὰ μετάφρασιν ἔργον σας.

✱

κ. Γ. Θ. Τρίκαλα.—Φαίνεται πολὺ πρωτόπειρος, ἀρχάριος, ἀπειρος ἀπὸ τοῦ τύτλου μέχρι τοῦ τελευταίου στίχου. Ὑποθέτομεν ὅτι μόλις θὰ εἰσθε δεκαπενταετής.

✱

κ. Ν. Κ. Βελετ. Τρίκαλα.—Δὲν ἐννοοῦμεν κατὰ πόσον εἴμπορεῖ νὰ συντελεσθῇ ἡ καυμένη ἢ Σελήνη πρὸς θεραπείαν τῶν δεινῶν σας, καὶ μάλιστα με τοιοῦτου εἶδους ρομαντικωτάτην παράκλησιν ποῦ τῆς κάμετε.

✱

κ. Γ. Φ. Σῦρον.—Ἐλήφθη καὶ σὰς εὐχαριστοῦμεν. Θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ προσεχές.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑΤΑ

Περὶ τοῦ Ὑπνωτισμοῦ καὶ τῶν φαινομένων αὐτοῦ ὑπὸ Χ. Π. Πραποπούλου σπουδαστοῦ τῆς Ἰτρικῆς. Ἐν Ἀθήναις 1892. Τιμᾶται δρ. 2,50.

Ἐφημερίδα Ἐλεγχος. Μέτρα Σωτηρίας, ἐκδότης Α. Β. Ἀθανασιάδης πρῶτην εἰσαγγελεὺς ἐν Ἀθήναις καὶ δικηγόρος. Ἐν Ἀθήναις 1892.

Ἀπεστάλη ἡμῖν ἐπὶ χαριστάτου εἰκονογραφημένου χάρτου, ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ὅπουλο παρίσταται ἡ

Ἀκρόπολις, μουσικὸν τεμάχιον τοῦ μουσικοδιδασκάλου Ch. L. Hess ἐπὶ στίχων à la Grèce, τῆς κυρίας Marie Leroux, οὗς παραθέτομεν χάριν τοῦ φιλελληνικοῦ τοῦ αἰσθηματος:

Grèce terre des Dieux,
Reine des Arts, ô Grèce,
Eclaire en rayons radieux,
Ce monde qui meurt de vieillesse
Et rechauffe le de tes feux.

Ἐκθεοῖς τῶν πεπραγμένων ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου μέχρι 31 Δεκεμβρίου 1891 τοῦ ἐν Ἀθήναις Μουσικοῦ καὶ Δραματικοῦ συλλόγου. Ἐν Ἀθήναις 1892.

Τὸ μνημεῖον τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως. Λαμπρὰν ἰδέαν διετύπωσε ἐγγλύτως ὁ κ. Γεώργιος Καλλιπέρης πρὸς ἀνέγερσιν μνημείου εἰς τὴν ἑλληνικὴν ἐπανάστασιν. Ἐν τέλει ἰδιαίτερου τεύχους φιλοκαλῶς ἐκτυπωθέντος· ἐν Παρίσι, ἀναπτύσσεται ἡ πατριωτικὴ του γυνώμη. Τὰ ἔθνη τὰ ὅποια τιμῶσι τοὺς ἐλευθερωτὰς αὐτῶν καὶ τὰ ὅποια ἐγείρουσι μνημεῖα εἰς αἰωνίαν ἀνάμνησιν. τῶν ἐνδόξων αὐτῶν πατέρων, εἶνε ὄντως ἄξια νὰ ζῶσιν ἐν ἐλευθερίᾳ. Ἐγείροντες μνημεῖον εἰς τοὺς ἀθανάτους ἥρωας τοῦ ἑλληνικοῦ ἀγῶνος, οἵτινες παρέδωκαν ἡμῖν πατρίδα ἐλευθερὰν καὶ ἐνδοξὴν, ἀποδεικνύομεν ὅτι εἴμεθα ἄξιοι ἐλευθερίας καὶ αὐτονομίας, γινόμεθα ζηλωταὶ τῆς δόξης καὶ τῶν δαφνῶν ἐκείνων, διεγείρομεν δὲ τὴν ἀμιλλαν καὶ τὸν ζήλον τοῦ ἠρωτισμοῦ καὶ ἀποδεικνύομεν ὅτι εἴμεθα ἄξιοι μέλλοντος αἰσιωτέρου.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Κ. Π. Α. Φωτεινῆς Σμύρνη ἀπεστάλη προθύμως — Ν. Β. Μυτιλήνη 11 φύλλα νέων συνδρομητῶν ἀπεστάλησαν — Ν. Ρ. Odessa, ἀπεστάλησαν ἀμφοτέρω καὶ ἐγρωσθητε 5) φρ. — Μ. Α. Σμύρνη, ἀπαντήσαμεν καὶ ἐστάλη κατάλογος βιβλίων. — Μ. Α. Μ. Γαλάζιον, ταχυδρομικὴ ἑλληφίς βιβλαίως, ἐν τούτοις γράφατέ μοι ἂν εἰσέτι δὲν ἐλήφθησαν ὅπως εἰς β'. ἀποπαλῆ — Η. Κ. Γαλαξίδι εὐχαριστοῦμεν ἐλήφθησαν. — Α. Ρ. Πάτρας ζητηθέντες ἀριθμοὶ ἀπεστάλησαν. — Π. Ν. Μ. Πέργαμον ἀπηντήσαμεν, σειραὶ 2, π. ἐξ. ἀπεστάλησαν — Ν. Β. Μυτιλήνη ἀπαντήσαμεν — Βιβλ. Ν. Χ. Θεσσαλονικὴ ὁμοίως — Βιβλ. Αἱ Μούσαι Κέρρον — Δ. Ρ. Ἄνδρον ἀπηντήσαμεν. — Μ. Α. Σμύρνη, ἀπηντήσαμεν. — Β. Φ. Ἀλεξάνδρεια ἀμέσως — Α. Μ. Ὀδησσὸν ἐλήφθησαν. ἀπαντήσαμεν — Γ. Δ. Νοβοροστόκιον μεταγραφῆ ἐλήφθη εὐχαριστοῦμεν ἀπαντήσαμεν. — Κ. Π. Α. Φωτεινῆς Σμύρνη εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰς εὐμενεῖς διαθέσεις σας, — Α. Ρ. Πάτρας ἐλλείποντες ἀπεστάλησαν. — Π. Δ. Α. Μυτιλήνη ὁμοίως. — Χ. Σ. Κ)πολις εὐχαριστῶ δημοσιευθήσεται προσεχῶς καὶ ἡ εἰκὼν — Ν. Τ. Κυδάκας ἐλήφθησαν. — Ε. Γ. Trieste ὁμοίως. — Σ. Σ. Βόλον θὰ φροντίσωμεν καὶ θὰ ἀπαντήσωμεν, προσεχῶς. — Ν. Β. Μυτιλήνη ἀπηντήσαμεν.

Ἐξ ε δ ὀ θ η :

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ Ν. ΜΑΛΤΟΥ

Δ. Φ. καὶ καθηγητῶ

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

Θεωρητικὴ καὶ πρακτικὴ.

Κατὰ τὴν μέθοδον Gespey-Otto-Sauer.

Ἐβρίσκειται παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βλμπεργ καὶ Μπέκ. Προσεχῶς ἐκδοθήσονται Β' μέρος (Γερμανικὸὶ Διάλογοι) καὶ Γ' μέρος (Γερμανικὰ Ἀναγνώσματα).

Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ΒΛΥΧΗΣ (ἐκ τῆς Ἱστορίας τοῦ 10' Αἰῶνος).

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΕΝ ΜΙΤΥΛΗΝΗ

Ἀπὸ τοῦ παρελθόντος ἔτους τοῦ «Ἀττικοῦ Μουσείου» ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου διεκόπη πρὸς ἄλλους τοὺς ἐν Μιτυλήνῃ κ. κ. συνδρομητάς, διότι ὁ αὐτόθι πράκτωρ Δ. Σημανδῆρης κατεχράσθη ἀπάσας τὰς συνδρομάς, ἀνερχομένης εἰς 300 φρ. περίπου. Ἦδη εὐγενῶς προσεφέρθη νὰ ἀναλάβῃ τὴν ἀντιπροσωπεῖαν αὐτόθι ὁ ἀξιότιμος κ.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Δ. ΒΛΑΣΤΟΠΟΥΛΟΣ

ἔμπορος

πρὸς ὃν δέον ν' ἀπευθύνωνται πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ ἐν Μιτυλήνῃ καὶ οἱ τὰ πέριξ αὐτῆς μέρη κατοικοῦντες. Ἐπειδὴ δὲ πληροφοροῦμεθα ὅτι πολλοὶ τῶν

τοῦ π. ἔτους συνδρομητῶν ἐπιθυμοῦσι νὰ ὡσι τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ τρέχον ἔτος, ἡ Διεύθυνσις, κλίτοι σπουδαίως ζημιωθεῖσα, ἀπεφάσισε νὰ συμπληρῶσιν δωρεὰν τὰ φύλλα τοῦ π. ἔτους τοῖς ἐγγραφησομένοις κατὰ τὸ νέον.

Ο. Α. ΡΟΥΣΟΠΟΥΛΟΥ

ΟΙΝΟΛΟΓΙΚΑ πραγματεία περὶ συστηματικῆς παρασκευῆς, βελτιώσεως καὶ συντηρήσεως τῶν οἴνων, καθὼς καὶ περὶ χρησιμοποίησεως τῶν ὑπολειμμάτων αὐτῶν. Ἀθήναι 1888.—8ον, σελ. 182 Τιμ. δρ. 4.
ΧΗΜΙΚΗ ΟΝΟΜΑΤΟΛΟΓΙΑ. Ἀθήνησι 1888—8ον σελ. 16. Τιμ. Δρ. 1.

ΧΗΜΕΙΑ ΑΝΟΡΓΑΝΟΣ (μετάφρασις ἐκ τῆς 8ης ἐκδόσεως τοῦ ἐγχειριδίου τῶν Roscoe-Schorlemmer) μετὰ πολλῶν σχημάτων καὶ φασμασκοπικοῦ πίνα. Ἀθήνησι 1888 8ον, σ. 38. Τ. Δρ. 7½. . . κος

ΕΞΕΛΘΗΣΑΝ

ΣΕΛΙΔΕΣ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

ΥΠΟ

ΚΙΜΩΝΟΣ ΜΙΧΑΗΛΙΔΟΥ

Πωλοῦνται ἐν τοῖς βιβλιοπωλείοις Ἑστίας Βίλμπεργκ καὶ Μπέκ ἀντὶ δρ. 1,50. Ταχυδρομικῶς 1,65.

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

ΣΚΑΡΙΦΗΜΑΤΑ

ΕΚ ΤΟΥ ΑΝΑ ΤΟΝ ΑΙΜΟΝ ΤΑΞΕΙΔΙΟΥ ΜΟΥ

ὑΠΟ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΩΣ

ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΙ ΔΗΛΩΣΕΙΣ

Ὡς γνωστὸν, ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ γ' ἔτους ἀνετέθη εἰς τὸν κ. Ἰω. Πολέμην ἡ διεύθυνσις καὶ εὐθύνη τῆς ὕλης τοῦ «Ἀττικοῦ Μουσείου», διὸ παρακαλοῦνται πάντες οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ δημοσιεύσωσι τι ἢ νὰ ζητήσωσι πληροφορίας διὰ τὸ φιλολογικὸν μέρος τοῦ φύλλου νὰ ἀποτείνωνται πρὸς αὐτόν, ἐπιγράφοντες τὰς ἐπιστολάς των «Πρὸς τὸν κ. Ἰω. Πολέμην, διευθυντὴν ἐπὶ τῆς ὕλης τοῦ «Ἀττικοῦ Μουσείου», εἰς Ἀθήνας». Ὅ,τι δὲ ἀφορᾷ τὸ εἰκονογραφημένον μέρος, ἢ τὴν διαχείρισιν τοῦ φύλλου, παρακαλοῦνται νὰ ἐπιγράψωσι τὰς ἐπιστολάς των «Πρὸς τὸν κ. Ν. Ἰγγλέσην, διευθυντὴν καὶ ἰδικτήτην τοῦ «Ἀττικοῦ Μουσείου», εἰς Ἀθήνας».

Ἀναγκαζόμεθα ρητῶς νὰ δηλώσωμεν πρὸς τοὺς ἐν τῷ ἐσωτερικῷ καὶ ἐξωτερικῷ συνδρομητάς καὶ ἀνταποκριτάς ἡμῶν, ὅτι ὀφείλουσι νὰ σπεύσωσιν οἱ μὲν νὰ πέμψωσι τὴν ἐτησίαν συνδρομὴν των, οἱ δὲ τὴν ἐκκαθάρισιν τῶν λογαριασμῶν αὐτῶν· ἄλλως ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς μηνὸς θὰ διακοπῇ ὀριστικῶς ἡ ἀποστολὴ τοῦ «Ἀττικοῦ Μουσείου» πρὸς πάντας τοὺς μὴ συμμορφωθέντας πρὸς τὴν δῆλωσίν μας ταύτην.

Εἰς τοὺς νεωστὶ ἐγγραφομένους συνδρομητάς τοῦ «Ἀττικοῦ Μουσείου» προσφέρονται οἱ δύο ὀγκώδεις τόμοι τοῦ π. ἔτους ἐκ 400 περίπου σελίδων, μετὰ τῶν εἰκόνων, ἀντὶ δρ. 12, μόνον 8 δραχμὰς ἐν Ἑλλάδι καὶ 10 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ. Ἐπίσης οἱ «Χειμῶνανθοι» — συλλογὴ ποιημάτων ὑπὸ Ἰω. Πολέμη — προσφέρονται μόνον δρ. 2 ἀντὶ 3.